

te lepše ne bi mogel nihče. Tu notri boš zdaj delala pokoro za svoje hude grehe, če se Kocelj ne premisli drugače. Izpustim te pa gotovo ne, ker vem, da ne bom nikoli več varen pred tabo... Zato pa le butaj in pihaj! Ko ti povem, kdo te je kakor miško ulovil v past, boš pa še bolj butala in piskala... Čakaj, pa ti povem takoj, da boš bolj zadovoljna!»

Pa je Kocelj na ves glas zavpil, da je votlo odmevalo po kleti: »Teta Anjara Panjara, ne butajte tako — lahko si zlomite križ! Saj vam vse butanje prav nič ne pomaga. Zaprti ste zdaj v kleti, kakor je bil zaprt prej siromašni Brincelj... Ulovili ste se v past.«

Anja Panja je umolknila in je bila menda vsa prestrašena. Dolgo je Kocelj čakal, preden mu je Anja Panja odgovorila. Naposled pa je zavreščala s tako silnim glasom, da se je Kocelj poplašil. — »Kdo govori zunaj — he, kdo govori?« je vpila Anja Panja. »Kdo si ti, ki si se drznil utihotapiti v moje domovanje? Odpri mi, ti rečem, takoj mi odpri! Zakaj gorje ti bo, stokrat gorje, če mi ne odpreš takoj!«

Kocelj se je posmejal in je odgovoril prav mirno: »Teta Anjara Panjara, vi me vprašate, kdo sem jaz. No, vam pa povem, da boste še bolj veseli. Kocelj sem, Jankov Kocelj — hopsasa! Saj se me še spominjate. No, glejte! Saj ste me še danes iz same ljubezni iskali tam v prepadu, ker ste mislili, da sem se do smrti pobil. Pa mi recite, da to ni res!«



Jesenska žalost.

*Solze biserne rosijo
kradoma v planino —
kjer je tih večer
in so zvezde daleč
in pastirčkova piščal
plaka v svojo togo,
v svojo grenko zapuščenost
jasno in bolešno...
Ni več sladkih sanj nikjer.*

*Kamorkoli misel roma —
vsepovsod neskončna žalost.
Kdaj že pesemca škrjančka
vzela je slovo od doma!...
Tiho, mrtvo vse kot v grobu;
le šelest vetrov nad vsem
poje pesem žalostinko
o jesenskih žrtvah
v srcu trudnem, žalostnem...*

Miroslav Kunčič.